GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Tolerància i dictadura del relativisme.

Opinió | 24/04/2008 | 21:59

La tolerància no té gens que veure amb bé algun, sinó amb asertos erronis o conductes rebutjables.

Si tot dret reposa sobre un just títol, difícilment cabrà exhibir un dret a ser tolerat. El reconeixement de drets no és tasca pròpia de la tolerància sinó de la justícia, que és la qual exigeix -arribant a recórrer a la coacció, si necessari fora- donar a cadascun el seu. La tolerància, per contra, és fruit de la generositat; en la mesura que anima a donar a l'altre més del que en justícia podria exigir. Obstinar-se a exigir el que només apel·lant a la generositat cabria assolir és pura contradicció.

La tolerància no té gens que veure amb bé algun, sinó amb asertos erronis o conductes rebutjables.Una conducta tolerada duu implícit el reconeixement del rebutjable del seu contingut, només excepcional ment permès per motius d'índole ètica superior. Quan això s'oblida s'està obrint la espita perquè una ètica mínima acabi suplantant al mínim ètic que dóna sentit al dret.

Determinades conductes poden veure's, en nom de la tolerància, eximides de sanció penal. Això no implica, no obstant això, que hagin de convertir-se necessàriament en drets, ja que també hem tingut ocasió de constatar com no tenim dret a tot el no prohibit. Quan la tolerància sap a poc, si no va acompanyada de reconeixement de drets, acaba inevitablement generant col·laterals conseqüències repressives.

SI som tolerants a l'hora d'abordar codis morals de conducta, entendrem que -per moralment rebutjable que puguin semblar- cabria despenalitzar determinades conductes. El que no resultarà gens tolerant és que, convertides després en drets, passés a considerar-se antijurídica la mera lliure expressió del codi moral propi, fins al punt d'atribuir-li sanció penal. Si la conversió de la tolerància generosa en conducta jurídicament exigible és ja un disbarat, es queda en no-res si la hi compara amb la criminalització com fòbia -de la mà del políticament correcte- de meres manifestacions de llibertat d'expressió. El principi de "mínima intervenció penal" s'ha vingut considerant inseparable de tot Estat respectuós amb les llibertats, que ha de recórrer sempre a qualsevol altre instrument jurídic abans d'exercir una coacció de tal intensitat. El critico zel alimentat pel políticament correcte acaba justificant inconfessadament un nou principi: el de "intervenció penal, com a mínim". El qual vulneri els seus implícits dogmes anirà a la presó, acusat de la 'fòbia1 que correspongui; després, si li queden ànims, podrà continuar el debat.

El més meritori de l'assumpte és que tot això es dugui implacablement a cap en un context de dictadura del relativisme. Es passa insensiblement de la salmodia que no cap imposar conviccions als altres, al veto formal que algú s'atreveixi a expressar amb llibertat el seu propi codi moral.

Bentham, poc sospitós de jusnaturalisme, va patentar l'actitud del bon ciutadà davant la llei positiva: "obeir puntualment i censurar lliurement". Bobbio va rebutjar també amb energia el que va titllar de "positivisme ideològic": la pelegrina idea que una llei, pel sol fet de ser legítimament posada, generi una obligació moral d'obediència. El políticament correcte, per contra, ens duu al llunyà oest: prohibit prohibir, perquè aquí gens pot considarar-se veritat ni mentida; però jo no ho faria, foraster…

Autor: Jesus_D
Jesus_D

https://gironanoticies.com/noticia/6499-tolerancia-i-dictadura-del-relativisme.htm